

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 91 0 К 000324 10 Кжж
Бања Лука, 27.7.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина и мр Велка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће Софије Рибих као записничара, у кривичном предмету против оптуженог З. К., због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби тужиоца Окружног тужилаштва у Источном Сарајеву – Подручна канцеларија Вишеград, изјављеној против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 91 0 К 000324 10 Кжж од 01.3.2010. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству замјеника главног републичкиог тужиоца Бранке Милошевић, а у одсутности уредно обвјештених оптуженог и његовог браниоца, адвоката Н. М. из Р. дана 27.7.2010. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба тужиоца Окружног тужилаштва у Источном Сарајеву – Подручна канцеларија Вишеград, те се потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 91 0 К 000324 10 Кжж од 01.3.2010. године.

О б р а з л о ж е њ е

Другостепеном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 91 0 К 000324 10 Кжж од 01.3.2010. године, која је донесена након одржаног претреса пред тим судом, а по укидању осуђујуће пресуде Основног суда у Вишеграду број 91 0 К 000324 07 К од 29.6.2009. године, оптужени З. К. је ослобођен оптужбе на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст („Службени гласник РС“, број 100/09, у даљем тексту ЗКП – Пречишћени текст), да је на начин описан у диспозитиву оптужнице и изреци те пресуде, починио кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ

РС). На основу одредбе члана 100. став 1. ЗКП – Пречишћени текст, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац Окружног тужилаштва у Источном Сарајеву – Подручна канцеларија у Вишеграду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) и ј) ЗКП – Пречишћени текст, повреде кривичног закона из члана 312. тачка а) ЗКП – Пречишћени текст и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 313. ЗКП – Пречишћени текст, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи те оптужени огласи кривим за кривично дјело за које је оптужен и изрекне му се казна сразмјерна друштвеној опасности кривичног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог, или да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак.

У одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог адвокат Н. М. из Р. је предложила да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

На сједници трећестепеног вијећа овог суда Замјеник главног републичког тужиоца Бранка Милошевић је изложила жалбу Окружног тужиоца те изјавила да остаје код жалбе и приједлога у жалби.

Испитујући другостепену пресуду у дијелу који се жалбом побија, а сходном примјеном одредби члана 320. ЗКП – Пречишћени текст, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Погрешно је схватање жалбе по коме битну повреду одредаба кривичног поступка у облику из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП – Пречишћени текст, а која се манифестује у заснивању пресуде на незаконитом доказу, гради на тези да другостепени суд без непосредног извођења доказа на претресу тим судом, не може другачије цјенити доказ у односу на оцјену коју је дао првостепени суд. Наиме, тачно је, а што произилази из одредбе члана 328. ЗКП – Пречишћени текст, да другостепени суд није овлаштен у сједници вијећа преиначити првостепену пресуду мјењајући њену чињеничну основу до које је дошао другачијом оцјеном доказа, јер измјена чињеничног стања, као резултат другачије оцјене доказа може бити извршена само на главном претресу, међутим то не подразумјева да све доказе тај суд мора на претресу непосредно извести, с обзиром на овлаштења које произилази из одредбе члана 331. став 2. ЗКП – Пречишћени текст, те одредбе члана 288. став 2. и 3. у вези са чланом 331. став 1. ЗКП – Пречишћени текст, а која манифестују одступање од начела непосредности приликом провођења доказа.

У конкретном случају наведена повреда није почињена и то не због тога што је другостепени суд у складу са цитираном одредбом одступио од начела непосредности у провођењу доказа, него због тога што је потпуно произвољна тврдња жалбе да је другостепени суд ослобађајућу пресуду засновао на исказу свједока З. Р. (сестре оптуженог), узимајући у обзир резултате тог доказа из првостепеног поступка али цјенећи их другачије и супротно од става и оцјене првостепеног суда, јер из образложења побијане пресуде сасвим јасно произилази

да се исказ тог свједока ни у ком контексту не помиње као доказ. Дакле, побијана пресуда се ни у једном дијелу не заснива на исказу тог свједока.

Нема основа ни за приговор заснован на тврдњи да је образложење побијане пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП – Пречишћени текст, јер када се жалбом оспорава вриједносни значај датих разлога у образложењу, приговарајући им да су неувјерљиви и недовољни, онда се на приговорима таквог карактера не може градити теза о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка у наведеном облику, с обзиром да они по својој суштини манифестују оспоравање правилности оцјене доказа, а што улази у сферу чињеничних приговора.

Аргументима жалбе чињеничној основи побијане пресуде, по оцјени овог суда, није доведена у сумњу правилност чињеничног утврђења на коме се заснива закључак те пресуде о недостатку доказа да је оптужени починио кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 1. КЗ РС, које му се оптужницом ставља на терет. Ово из разлога што садржај доказа проведених на главном претресу пред првостепеним судом и на претресу пред другостепеним судом, не представља поуздану основу за закључак да је оптужени починио наведено кривично дјело према мајци као члану породице, угрожавајући њено спокојство и душевно здравље вршењем насиља, те дрским и безобзирним понашањем.

Тако се жалбени аргументи у овом сегменту, своде првенствено на замјерке у методолошком приступу при оцјени доказа уз тврдње да другостепени суд није дао потребан значај сазнањима овлашћених радника Полицијске станице и упосленика Центра за социјални рад, маргинализујући чињенице које из тих доказа произилазе, а који по становишту жалбе, директно указују да је оптужени извршио насиље према мајци, а да насупрот томе апсолутан и пресудан значај даје исказима свједока који су ужа и шира фамилија оптуженом, који се као свједоци појављују и изналазе након смрти оштећене (мајке оптуженог). При томе се посебно наглашава недовољна критичност у оцјени исказа супруге оптуженог, апострофирајући да је тај исказ узет као одлучан доказ, заједно са неизведеним доказом саслушања сестре оптуженог као свједока, сутеришући да су сви ови докази у функцији помоћи оптуженом да избјегне кривичну одговорност.

Замјерке жалбе које су упућене методолошком приступу у оцјени доказа од стране другостепеног суда, немају упоришта у садржају проведених доказа нити у садржају образложења побијане пресуде, а оне су, по оцјени овог суда, резултат једностраног, селективног и недовољно критичног приступа у оцјени доказа коју жалба врши, при томе дајући одређеним доказима такав значај и квалификације које они у својој суштини немају.

Супротно таквом приступу, закључак побијане пресуде о недостатку доказа да је оптужени починилац наведеног кривичног дјела, је резултат детаљне критичке садржајне оцјене проведених доказа извршене у складу са захтјевима садржаним у одредби члана 295. став 2. ЗКП – Пречишћени текст, а руководећи се принципима садржаним у члану 14. став 2. истог закона, и то првенствено исказа саслушаних свједока оптужбе и одбране, на које се пресуда позива и чији садржај се интерпретира у образложењу у чињеницама које су од одлучног значаја за елементе који супстанцирају биће наведеног кривичног дјела. За чињенична утврђења до којих је таквом оцјеном доказа другостепени суд дошао, дати су јасни и детаљни разлози у образложењу пресуде (страна 3, 4 и 5) које као мјеродавно образложење прихвата и овај суд у цјелини, те њихов садржај није потребно понављати у овом образложењу. Паушалним и неаргументованим приговорима жалбе правилност чињеничних закључака побијане пресуде, те валидност датих ралога у образложењу нису основано доведени у сумњу.

Из наведених разлога жалба тужиоца се показује као неоснована, на што се оправдано указује у одговору на ту жалбу поднесеном од стране браниоца оптуженог, ради чега је овај суд сходном примјеном одредбе члана 327. ЗКП – Пречишћен текст, жалбу као неосновану одбио и побијану пресуду потврдио.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић